

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/178/2017
Identifikačné číslo spisu: 7214205395
Dátum vydania rozhodnutia: 23.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7214205395.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloletého E. R., nar. XX. X. XXXX, bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce sociálnych vecí a rodiny, so sídlom v Košiciach, dieťa rodičov matky O. R., nar. X. XX. XXXX, bývajúcej v P., D. X a otca E. R., nar. XX. X. XXXX, bývajúceho v P., D. 3, v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Annou Lacovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Pražská 4, o návrhu matky na zvýšenie výživného a na zmenu styku a zmenu výchovy maloletého, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41P/24/2014, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. júna 2016 sp. zn. 7CoP/74/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II rozsudkom z 20. januára 2016 sp. zn. 41P/24/2014 zvýšil výživné pre maloletého E. od 13. 3. 2013 do 30. 4. 2014 z 5 000 Sk na 175 eur mesačne a od 1. 5. 2014 do budúca zo 175 eur na 200 eur mesačne, ktoré zaviazal otca platiť matke vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Dlhé výživné za obdobie od 13. 3. 2013 do 31. 1. 2016 v sume 2.270 eur zaviazal otca zaplatiť matke do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh matky na zmenu styku ako aj návrh otca na zmenu výchovy maloletého zamietol. K zvýšeniu výživného uviedol, že pri rozhodnutí vychádzal z porovnania okolností rozhodných pre určenie výživného v čase ostatného rozhodovania a okolností v čase súčasného rozhodovania. Na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že na strane maloletého E. došlo od poslednej úpravy výživného k podstatnej zmene jeho pomerov vo všetkých smeroch, ktoré odôvodňujú zvýšenie výživného. Skutočnosť, že formálne zanikla obidvom rodičom vyživovacia povinnosť na plnoletého D., nie je v tomto prípade dôvodom na zvýšenie výživného na maloletého E.. K pomerom otca maloletého uviedol, že podľa vyjadrenia Sociálnej poisťovne jeho vymeriavací základ dosahoval 500 eur brutto a od 1. 5. 2014 650 eur brutto, čo v konečnom dôsledku znamená aj zvýšenie čistého príjmu otca. Mal za to, že zvýšené výživné za obdobie od 13. 3. 2013 do 30. 4. 2014 na sumu 175 eur mesačne a od 1. 5. 2014 do budúca na sumu 200 eur mesačne zodpovedá odôvodneným potrebám maloletého E. a aj možnostiam a schopnostiam otca. Podľa

okresného súdu neobstojí tvrdenie otca, že jeho príjem mu neumožňuje poskytovať zvýšené výživné. V tejto súvislosti poukázal na to, že otec v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že by sa uchádzal o získanie lepšie plateného zamestnania. Otcovi nič nebránilo, ak dosahoval nízky príjem z pracovného pomeru v spoločnosti A. byť spoločníkom a súčasne zamestnancom iného zamestnávateľa. Z jeho strany neboli preukázané žiadne zdravotné dôvody brániace mu uchádzať sa o lepšie platené zamestnanie. Podľa okresného súdu je v možnostiach a schopnostiach otca dosahovať vyššie príjmy než aké vyplývajú z vymeriavacích základov. V rozhodnom období zistil rozdiel medzi skutočne otcom hradeným výživným a výživným stanoveným súdom. Rozhodol preto aj o dlžnom výživnom. Vec právne posúdil podľa § 78 ods. 1 a ods. 3, § 62 ods. 1 až ods. 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 30. júna 2016 sp. zn. 7CoP/74/2016 na odvolanie matky aj otca rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch o zamietnutí návrhu na zmenu výchovy a úpravy styku potvrdil. Vo výroku o zvýšení výživného zmenil rozsudok tak, že zvýšil výživné otca pre maloletého E. z 5.000 Sk na 300 eur mesačne od 13. 3. 2013 do budúca, ktoré je otec povinný platiť matke vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Výrok rozsudku o dlžnom výživnom a trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia vo vzťahu k výroku o zvýšení výživného uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, podľa ktorého od predchádzajúcej úpravy výživného v roku 2007 došlo k podstatnej zmene pomerov na strane maloletého dieťaťa. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že v čase rozhodovania odôvodnené potreby maloletého dieťaťa sú zvýšené najmä tým, že je vo veku dospelosti, čo je dôvodom pre zvýšenie výživného. Podľa odvolacieho súdu pri posudzovaní možnosti a schopnosti otca súd prvej inštancie nesprávne vychádzal z § 75 ods. 1 Zákona o rodine, keď pristúpil k posudzovaniu potenciality príjmu otca maloletého dieťaťa. Uviedol, že v prípade zisťovania možnosti, schopnosti a majetkových pomerov povinného rodiča, ktorý je podnikateľom, treba vychádzať z ustanovenia § 63 ods. 1 Zákona o rodine, z ktorého vyplýva, že rodič, ktorý má príjmy z inej než závislej činnosti podliehajúcej dani z príjmu, je povinný preukázať pred súdom príjmy z inej než závislej činnosti, predložiť súdu podklady na zhodnotenie svojich majetkových pomerov a umožniť súdu sprístupnením údajov chránených podľa osobitného predpisu zistenie aj ďalších skutočností potrebných pre rozhodnutie. Ak si rodič nesplní niektorú z týchto povinností dochádza k stavu, že súd si nemôže urobiť správny a úplný záver o pomeroch povinnej osoby. Nastupuje potom obligatórne zákonná domnienka výšky príjmu ako prostriedok objektivizácie príjmov povinného, ktorý je stanovený ako 20-násobok sumy životného minima. Uvedená edičná povinnosť nie je viazaná na výzvu súdu, keďže poučovacia povinnosť sa vzťahuje v zmysle § 5 O. s. p. len na procesné práva a povinnosti a nie na hmotnoprávne. Pokiaľ ide o povinnosť preukázať príjmy z inej než závislej činnosti, je potrebné predložiť súdu dôkazy, z ktorých možno vyvodzovať výšku príjmu, akými sú v systave jednoduchého účtovníctva peňažný denník obsahujúci predovšetkým údaje o stave peňažných prostriedkov v hotovosti a na účtoch v bankách, kniha pohľadávok a kniha záväzkov. Samotné daňové priznanie nie je možné považovať za splnenie povinností vyplývajúcich z citovaného ustanovenia, keďže z neho nie je možné zistiť konkrétne príjmy a vynaložené výdavky a posúdiť ich z hľadiska, či ide o výdavky nevyhnutné na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmu z podnikateľskej činnosti. V danom prípade si otec edičnú povinnosť nesplnil, keďže doklady, z ktorých by bolo možné zistiť jeho konkrétne príjmy a vynaložené výdavky nepredložil. Pri posudzovaní možnosti a schopnosti otca vychádzal preto z fiktívneho príjmu v zmysle § 63 ods. 1 Zákona o rodine. Vzhľadom na to rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 220 O. s. p. zmenil a určil výšku výživného sumou 300 eur mesačne, čo zodpovedá odôvodneným potrebám maloletého, ako aj možnostiam a schopnostiam otca. So zreteľom na zmenený rozsah vyživovacej povinnosti otca k maloletému a na to, že nemal poznatky o rozsahu plateného výživného zo strany otca, po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie zrušil jeho rozsudok vo výroku o dlžnom výživnom a o trovách konania (§ 221 ods. 1 písm. h) O. s. p.).

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie otec maloletého dieťaťa. V dovolaní uviedol, že uplatňuje dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. a že ho podáva aj pre nesprávne právne posúdenie veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Namietal, že posúdenie veci odvolacím súdom je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania, keďže ako povinný rodič nikdy nezaujal postoj nespolupráce so súdom a na výzvu súdu predložil ním

žiadané listiny. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nepredvídateľné a prekvapivé, keď bolo vydané po zmene právnej kvalifikácie bez toho, aby sa mohol k tomuto posúdeniu vyjadriť a zaujať svoje stanovisko. Súd počas konania nevyslovil svoj názor na právne posúdenie veci a ani nehodnotil dokazovanie podľa § 118 O. s. p., čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Nestotožnil sa s názorom odvolacieho súdu o aplikácii § 63 Zákona o rodine a ani s názorom, že by ním došlo k prelomeniu vyšetrovacej zásady. Pokiaľ súd považoval ním predložené doklady za neúplné, mal byť súdom vopred poučený. Poučenie môže podľa jeho názoru absentovať len v prípade, ak povinný rodič neposkytne žiadne informácie o svojich príjmoch, čo však nebol jeho prípad, lebo okrem daňových priznaní predložil účtovné uzávierky, výkazy zisku a strát a zápisnice z valných zhromaždení. V tejto súvislosti poukázal na to, že ani ustanovenie § 63 ods. 1 Zákona o rodine nešpecifikuje, aké dôkazy má povinný rodič predložiť. Nesúhlasil ani s názorom odvolacieho súdu, že predloženie daňového priznania je nepostačujúce z hľadiska splnenia si edičnej povinnosti. V jeho prípade nemal preto odvolací súd zákonný dôvod vychádzať z ustanovenia § 63 ods. 1 Zákona o rodine a pri stanovení výšky výživného použiť príjmovú fikciu. Napokon vytýkal odvolaciemu súdu, že pri rozhodnutí nebral do úvahy jeho ďalšiu vyživovaciu povinnosť k synovi D.. Navrhol preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Matka vo vyjadrení k dovolaniu otca uviedla, že považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za zákonné a správne.

5. Kolízny opatrovník svoje právo zaujať stanovisko k dovolaniu otca nevyužil.

6. Konanie o úpravu pomerov rodičov k ich maloletým deťom je s účinnosťou od 1. júla 2016 upravené Civilným mimosporovým poriadkom (zákonom č. 161/2015 Z. z. - ďalej len „C. m. p.“ alebo „Civilný mimosporový poriadok“). Podľa § 2 ods. 1 C. m. p. platí, že na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Pretože Civilný mimosporový poriadok pokiaľ ide o prípustnosť dovolania neustanovuje inak, Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal vec podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie dovolateľa je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

8. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (pozri napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012).

10. Prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016

zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Oproti úprave účinnej pred týmto dňom ide ďalej v tom zmysle, že nevyžaduje len to, aby bol dovolateľ (fyzická osoba, ktorá nemá právnické vzdelanie) zastúpený advokátom, ale aj to, aby už podané dovolanie bolo spísané advokátom (§ 429 ods. 1 veta druhá C. s. p.). Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti.

11. V preskúmvanej veci je z obsahu dovolania zrejmé, že dovolateľ uplatňuje prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. a že dovolanie podáva tiež pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.), pričom prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

12. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu. V zmysle § 420 písm. f) C. s. p. je teda relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý marí možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pre procesnú stranu z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov súdom (I. ÚS 50/04, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 252/04).

13. Po preskúmaní veci dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom bolo touto vadou postihnuté.

14. Pokiaľ dovolateľ existenciu porušenia práva na spravodlivý proces odôvodnil prekvapivosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, keď zmenil právnu kvalifikáciu bez toho, aby mal možnosť k tejto sa vyjadriť a zaujať k nej stanovisko treba uviesť, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie aj matka, ktorá v ňom okrem iného uviedla, že súd pri rozhodovaní o výživnom vec nesprávne právne posúdil, keď prihliadol na potenciálne možnosti a schopnosti otca. Podľa jej názoru mal súd pri posudzovaní schopností, možností a majetkových pomerov otca vychádzať z ustanovenia § 63 ods. 1 a ods. 2 Zákona o rodine. V tomto prípade totiž otec riadne nepreukázal príjem z inej ako závislej činnosti (príjem z podnikania), čím porušil edičnú povinnosť, preto nastupuje zákonná domnienka výšky príjmu, ktorá je prostriedkom objektivizácie príjmov povinného rodiča. Konajúci súd mal vychádzať pri určovaní výšky výživného z fiktívneho príjmu otca zodpovedajúceho dvadsať násobku sumy životného minima. Výslovila presvedčenie, že skutočná životná úroveň otca, ktorý je jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti F. s. r. o. a jedným z troch spoločníkov a konateľov spoločnosti A., s. r. o. výrazne presahuje ním deklarovaný príjem.

15. Odvolanie matky bolo zástupkyňi otca riadne doručené 9.3.2016. Dovolateľ mal preto možnosť zaujať stanovisko k tejto matkou uvádzanej právnej kvalifikácii, ktorú si odvolací súd pri posudzovaní schopností a možností otca osvojil a z ktorej napokon vychádzal. Na tom nič nemení skutočnosť, že otec tak neurobil vo vyjadrení z 18. 3. 2016, lebo považoval odvolanie matky za oneskorene podané (dovolateľ túto vadu v dovolaní nenamietal). Za tejto procesnej situácie odvolací súd nemal dôvod postupovať podľa § 213 ods. 2 O. s. p. Neobstojí preto tvrdenie dovolateľa o prekvapivosti rozhodnutia

odvolacieho súdu z dôvodu, že sa nemal možnosť k použitiu ustanovenia § 63 ods. 1 a ods. 2 Zákona o rodine vyjadriť.

16. Nemožno prisvedčiť dovolateľovi ani v tom, že by konajúce súdy postupovali v rozpore s ustanovením § 118 ods. 2 O. s. p. Z obsahu zápisnice o pojednávaní z 20. 1. 2016 totiž vyplýva, že súd prvej inštancie po zrušení jeho rozsudku krajským súdom uviedol, čo ostalo predmetom konania, čo súd bude v ďalšom priebehu konania zisťovať, uviedol právne významné skutočnosti medzi účastníkmi nesporné, vyjadril sa k tomu, ktoré dôkazy budú vykonané a ktoré súd nevykoná. Odvolací súd nenariadil na prejednanie odvolania pojednávanie, keďže dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a teda dokazovanie neopakoval a ani nedoplňoval.

17. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. je aj dovolacia námietka týkajúca sa nesprávneho hodnotenia súdom vykonaného dokazovania a nesprávnosti skutkových zistení. Neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a ani nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdom nebola v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., pričom ani po prijatí nových procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

18. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci nedošlo k nesprávne procesnému postupu konajúcich súdov, ktorý by sa prejavoval v porušení kogentných procesných ustanovení v takej miere, že by došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces a teda k zmätočnej vade podľa § 420 písm. f) C. s. p.

19. Keďže konanie pred odvolacím súdom dovolateľom tvrdenu vadou nebolo postihnuté, dovolací súd pristúpil k posúdeniu prípustnosti dovolania aj z hľadiska ďalšieho ním uplatneného dovolacieho dôvodu.

20. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

21. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

22. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby dovolací súd mohol rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť splnené podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C. s. p. a tiež musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017).

23. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C. s. p. môže byť len otázka „právna“ (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu ako aj o otázku procesnoprávnu. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní; právne otázky dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

24. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. má určujúci význam

vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá bola riešená odvolacím súdom, avšak dovolací súd ju dosiaľ ešte neriešil. Pritom sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, nezodpovedajú kritériu danému týmto ustanovením (1 Cdo 51/2017, 2 Cdo 71/2018, 3 Cdo 172/2018, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 128/2017, 7 Cdo 99/2018, 8 Cdo 169/2018). Nesprávne právne posúdenie vecí nemožno vymedziť ani nesprávnym či neúplným zistením skutkového stavu. dovolací súd nemôže v prípade absencie vymedzenia právnej otázky relevantnej podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania.

25. Z dovolania vyplýva, že dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, sčasti namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je podložené celkovým vykonaným dokazovaním, popiera správnosť jeho skutkových záverov, kritizuje správnosť jeho postupov, hlavne pokiaľ ide o nesplnenie si poučovacej povinnosti, nešpecifikovanie listín, ktoré mal súdu predložiť, vyslovuje nesúhlas s názormi vo vzťahu k prelomeniu vyšetrovacej zásady a k aplikácii § 63 Zákona o rodine, ako aj neopodstatnenosť niektorých jeho konštatovaní (napr. že predloženie daňového priznania je nepostačujúce). Z obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku však nevyplýva, konkrétne ktorou „právnou“ otázkou (odvolacím súdom riešenou, dovolacím súdom ale dosiaľ neriešenou) bola podľa jeho názoru založená prípustnosť ním podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

26. Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené dospel k záveru, že dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. z ktorého dôvodu odmietol jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

27. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 52 C. m. p. v spojení s § 453 ods. 1 C. s. p. a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.